

Világ proletárijai, egyesüljeteek!

ÚJ VÁRPALOTA

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota városi Pártbizottsága és a városi tanács lapja

VIII. évfolyam — 15. szám.

ÁRA 30 FILLÉR

Szombathely, 1958. április 12.

Az első negyedév után, új feladatok előtt

Az 1957-es év a termelés frontján a talpraállás időszaka volt. Le kellett küzdeni az ellenforradalom pusztításait. Az osztályellenesség ideológusait a jósolták: soha nem fogunk talpra állni...

A nép azonban a munkás-paraszt kormány mögé felzárkózta és az MSZMP vezetésével emberfölötti harcba kezdett a szocializmus építésének frontján. S a dolgozó milliók a dolgos hét-köznapok egyszerű győzelmeivel süjtötték porba a tüke teoretikusainak baljóslatú károgsáit. Ebben a küzdelemben nem kis részt vállalt a magyar bányászok. Nagy feladatot oldottunk meg 1957-ben, de korántsem végeztük el mindazt, ami ránk várt.

A három éves terv első negyedévének időszakát magunk mögött tudjuk. S nem árt egy pillanatra megállni, időzni a számoknál, hogy ismerjük erőforrásainkat, feladataink nagyságát. Terünk növekvő mutatószámai ma már nem száraz számok, hanem beszédes győzelme, amelyek fényesen bizonyították, hogy e házában politikailag érett és a szocializmust minden erővel építeni akaró munkásmilliók erősítik a Szovjetunió vezetete hatalmas szocialista tábor. De beszéljenek a számok, amelyeket izmos munkások írtak a szocialista termelés zászlajára. A Várpalotai Széntröszt területén a Beszáló-akna 109,4, Ernő-bánya 105,3, Herend-bánya 103,6, Ferenc-bánya 100,2, Cser-bánya 100,1 százalékkal bizonyították be, hogy ismerik feladataikat, s helyeslik azt az utat, amelyet a forradalmi munkás-paraszt kormány eléjük állított. Nem volt könnyű az 1958-as év első negyede. Hiszen jól ismerjük a vihar okozta nehézségeket, ami ezen időszak alatt mintegy 35.000 tonnányi termelés különbséggel vetette vissza a bányákat. Nem készült el időre a bántapusztai külfejtés, még a mai napig sem adták át az S. II. Skyp-aknáját stb. Ezek mind olyan dolgok és bajok voltak, amelyekkel megküzdeni a munkások öntudata, harcos tenniakarása nélkül aligha sikerült volna. De felvirágoztak a szocialista munkaversenyek, s megoldották a lehetetlent. Noha a szénbányászati tröszt első negyedéves tervét csak 98,2 százalékkal tudta teljesíteni, de hatalmas adósságukból ma már csak mintegy 5000 tonna nyomja a széntröszt dolgozóinak vállát. S bátran merjük állítani: ez az adósság is eltűnik akkor, ha a dolgozó úgy foglalkozik, mint az április 4-ét megelőző időszak alatt. Nem ismeretek lehetetlent, s az, ami már régen fordult elő a széntröszt életében, 122—123 százalékos napi tervteljesítések voltak. S ezeket a feladatokat úgy oldották meg, hogy gondoltak a jövőre is, végezték terv szerint a feltárási munkákat, sőt kísérletek beállításán is fáradoztak. A Beszáló-aknánál rövidesen munkához kezd a süveggerendás front első munkahelye.

De nemcsak a bányászok, hanem a Péti Nitrógenművek dolgozói, a November 7 Erőmű és az Inotai Alukohó dolgozói is megállták helyüket, ezeknél a vállalatoknál 100, illetve 100 százalékos felülettel mutat a statisztika. Bátran állítjuk tehát, hogy a mi népünk felismerte történelmi hivatottságát, sőt azt is hozzátelhetjük, a párt ma jobban ott él a milliók szívében, mint az elmúlt évek során bármikor. Egyszerű hívo szavára újult erővel lendültek munkába, olyan küzdeni akarással, amelyre nemigen volt példa. Nézték-e szembe viharral úgy munkások, mint az elmúlt időszakban? Vagy indultak-e harcba úgy a tervteljesítésért, mint márciusban? Azt hisszük, ehhez különösebb magyarázkozásra nincs szükség, hiszen valamennyien ott éltek a munkahelyeiken, ismerték feladataikat. A párt szervezetektől azt hallottuk: Ha a tervben előttünk álló feladatokat megvalósítjuk, akkor tudjuk biztosítani a jelenlegi életszínvonal megtartását, és későbbi növelését. Ebből mindenkinek részt kell vállalnia. S nem is kértett magára senki. Olyan frontkolléktívák alakultak, melyek szembe néztek minden gondnal, bajjal, olyan eredményeket ismerünk, mint a 301-es KISZ-frontnál, ahol öt hónappal előzték meg a naptárt. Úgy hisszük, megvan az alapja annak, hogy ezekre az emberekre a következő időszak feladatainál is számíthatunk. Nem kell más, mint ismertetni a feladatot, amelyek most is harcra hívják. Nem elégedhetünk meg az első negyedévben elért eredményeinkkel, mert városunkban mindenki jól, sőt jobban akar élni, mint eddig.

Vannak feladataink a tervteljesítésnél, de legtöbbször a minőségi munka területén. Minőség a bányánál, pótisónál, ez most a következő időszak nagy feladata. Nem kicsi az, amit fölünk várnak. Az összeforrot kollektívákra a továbbiakban is szükség lesz, hiszen feladataink közösek. A párt az utat megmutatja, de a feladatokat egymagában nem képes megoldani. Harcoljunk tehát úgy, mint az első negyedévben, csak körültekintőbben. Ne menjünk el a legkisebb hibák mellett sem, mert minden erőre, minden anyagra és minden javaslatra szükség van, mert, ha valaha fontos volt a takarékoság, most nagyon is. Valamennyiünkön függ, milyen lesz a holnapunk, milyen lesz a kibontakozásunk. Adósságok nyomják vállainkat, amit még az elmúlt ellenforradalom okozott. Ezt nekünk kell letörleszteni, mégpedig becsületes munkával. A várpalotai bányászok, és üzemek dolgozói az elmúlt évben, az elmúlt negyedévben bebizonyították harci készségüket. Mi csak azt kérjük, hogy továbbra is dolgozzanak becsületesen, mert csak ez lehet előrehaladásunk, a szocializmus építésének záloga. Csak a közös munkásokere varázsolhatnak mosolyt az arcokra, csak a párt vezetésével oldhatjuk meg feladatainkat. A kommunisták legyenekek ott ezután is a munkapadoknál, s mindenütt, ahol szükség van az egyszerű szóra. Szükség van erre ahhoz, hogy a további tervekből is valóság legyen, hogy büszkén ünnepelehesünk, s emelt fővel járhasunk. Csak így adhatunk méltó választ ellenségeinknek, akik még most is szeretnék hazánkat visszahúzni, a kapitalizmus járma alá taszítani. Válaszunk nekünk csak a tervteljesítés, a további munkásokerek lehetnek, amelyek ezerszeresen húzzák alá hovatartozásunkat, kötnék össze bennünket a szocialista tábor országaival.

A német szerelők felajánlása

Hruscsov elvtárs magyarországi látogatásának tiszteletére a Chema Szerelőkolléktíva jó munkaszervezéssel az új német berendezés próbázását 4 nappal előbb, f. hó 12-én megkezdte.

Pétfürdő, 1958 április 7.

Werszer Pollnec
Német Szerelőkolléktíva
Pétfürdő.

Lelkesen ünnepelték városunk dolgozói felszabadulásunk 13. évfordulóját

Április 4-re ünneplőbe öltözött Várpalota városa. A Főter szinte újja született a mintegy 3000 ünneplő tarka sokaságától. Bányászok, kohászok, erömlü, s különböző társadalmi intézmények dolgozóinak ünneplő tömege övezte az emelvényt, valamint az emelvény előtt felsora-

zott munkásör és honvéd díszegységeket.

Balogh Sándor elvtárs elnöki megnyitójá után, a Himnusz hangjai mellett, ágyulövések kíséretében megkezdődött a nagygyűlés. A városi pártbizottság részéről Kiss János elvtárs tartott ünnepi beszéde.

ami 19-ben sikerült a reakció nemzetközi összefogásának, ma legfeljebb csabos délibáb lehet számukra, a történelem nem ismétlődött, nem ismétlődhet meg. Nagyon fordult 40 év alatt a világ sorsa. Nemcsak a magyar nép, s kivált a munkásosztály tanult a leckéből, hanem szerencsénkre és az emberi haladás szerencsésjére mellettünk állt a hatalmas és az erős Szovjetunió, valamint a testvéri népi demokráciák. Támogatott bennünket, kiállt értünk az egész szocialista tábor. Felszabadulásunk ünnepén szent fogadalmat teszünk, hogy soha többé nem kerülhet veszélybe Magyarországon a nép hatalma. — Beszédét a Szovjetunió, a szovjet-magyar barátság életetésével fejezte be.

Kiss elvtárs ünnepi beszéde után az üttörök székfűcsokkal köszöntöttek a szovjet harcosok képviselőiben megjelent tiszteket. S Kalinyin elvtárs lépett a mikrofon elé, hogy válaszoljon az üdvözlésre: — Drága Elvtársak és Barátok! Engedjék meg nekem, mint a magyarországi harcok résztvevőjének, Székesfehérvár, Várpalota, Veszprém, Szombathely, Rác felszabadító csapatai résztvevőjének, hogy üdvözöljem Önöket felszabadulásuk 13. évfordulóján. És kívánjak további sikereket ahhoz a munkához, amelyek az Önök személyi életében bekövetkeztek. Továbbra is kövessék azt az utat, amelyet számukra Lenin elvtárs mutatott. Csak ez lehet a felemelkedés, a béke útja. Engedjék meg, hogy a szovjet emberek nevében hazájuk függetlenségéért, boldogulásáért vívott harcukhoz szerencsét kívánjak, — majd a magyar-szovjet barátság életetésével fejezte be szavait.

Kalinyin elvtárs felszólalása után felszóllalt a Hajmáskéren táborozó szovjet harcosok nevében Melnyikov elvtárs is, majd a szabadtéri ünnepséget a szovjet hősi emlékmű megkoszorúzása után a honvédség és a munkásörsgégek egységeinek díszelgése zárta be. Az ünnepség folytatódott a Köztársaság-téren, a város lakói önkéntes adományaiából az ellenforradalom alatt hősi halált halt 13 szovjet elvtárs örök emléket szimbolizáló emlékmű leleplezésével.

Kiss János elvtárs beszéde

— Tizenharmadszor köszöntött ránk a mai nappal szabadságunk születésnapja. És a szabadsággal együtt a béke napja is felvirradt 1945 április 4-én a magyar dolgozó nép számára. Elyomaiásunk megszűnésével egy időben megszűnt számunkra az idegen érdekekért ránk erőszakolt háború, s megkezdődött az országépítő munka.

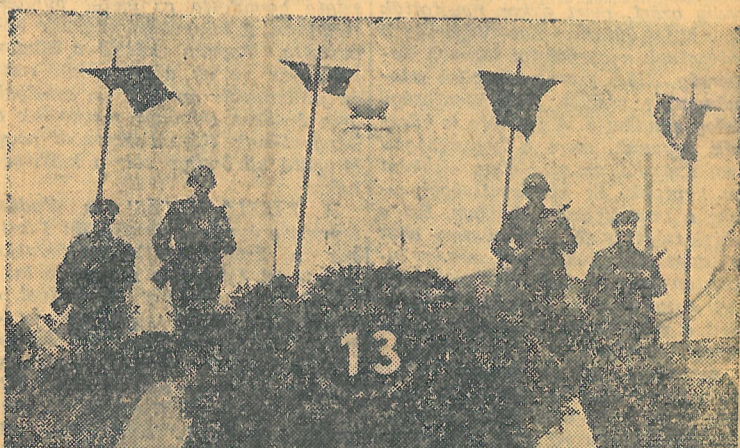
A tavasz minden évben elhozza számunkra történelmünk nagy napjainak ismétlődését. Olyan eseményekre emlékeztetnek a tavasz dátumok, amelyekről időben távolodunk ugyan, de mégsem feledjük őket, mert életünk sorsunk alakulása sok szállal hozzájuk van kötve. Nemrég ünnepeltük március 15-ét, ezen a napon nem a gyermekkorunkból jól ismert ál-hazafias kódó márciusok jutottak eszünkbe, hanem 1848 márciusára emlékeztünk, amikor az ország színe-jára kelt harcra a függetlenségért, a szabadságért, a társadalmi haladásért. Dicső emlékek közé tartozik március 21, az 1919-es Tanács Köztársaság kiállításának évfordulója. És ma, amikor felszabadulásunk 13. évfordulóján 1945 április 4-re emlékeztünk, akkor a fasizmus legyőzésével együtt a kivívott békét, a magyar nép életében végbement történelmi jelentőségű változást, a dicső Szovjet Hadsereg által elhozott szabadságot is ünnepelejk.

Április 4-e azonban nemcsak egyszerűen a naptári sorrend szerint következik március 15 és március 21-e után, hanem április 4-e, mint a legnagyobb magyar nemzeti ünnep egyenes folytatója és megvalósítója az 1848-as márciusi ifjak és az 1919-es Tanácsköztársaság eszméjének, tetteinek. Mert mit is adott e nap a dolgozó magyar nérnék? Függetlenséget, szabadságot, lehetőséget a néphatalom megteremtésére. Népnk tudott élni ezzel a hatalommal, valóra váltottuk a magyar parasztek évszázados álmát. Köszöntük részükre az egyházi és földesúri birtokokat. A munkások lettek a városok, az üzemek gazdái, értelmiségünk, tudományos dolgozóink és művészeink előtt az alkotó munkának olyan lehetőségei nyílnak meg,

amelyről a felszabadulás előtt álmodni sem mertek. — Majd így folytatja — Megteremtették a népi demokratikus államot és ezzel arra az útra léptünk, azoknak a feladatoknak a megoldásához láttunk hozzá, amelyet Dózsa György, Rákóczi Ferenc, Petőfi Sándor és a dicsőséges magyar Tanácsköztársaság hősei harcoltak. Április 4-e tehát megtestesítője és továbbfolytatója minden magyar forradalomnak, s egyben örömnempe a megbonthatatlan szovjet-magyar barátságnak is. Történelem hibák. De a munkáshatalom megteremtése, a szocializmus építése, hazánk függetlenségének biztosítása nem volt hiba, hanem soha el nem múló érdem. Nagy történelmi tett, a magyar dolgozó nép tömegeinek hatalmas teljesítménye a kommunisták pártjának vezetésével.

Ezután Kiss elvtárs a megváltozott életéről a bekövetkezett fejlődésről beszélt, majd az ellenforradalmi eseményekről így szólt: — De

Ünnepség az elesett szovjet hősök emlékművénél

Az emlékmű leleplezése után meggyújtották a kegyelet és hála örökítő fátyláját. Itt a Hazafias Népfrent tükára, Kóvári László elvtárs tartott ünnepi megemlékezést.

— Kedves Elvtársak, Várpalota város dolgozói! Most, amikor 1958 október 26-án mártírhalált halt 13 hősi szovjet elvtárs emlékművét leplezték. (Folytatás a 2. oldalon)